
Shvetashvatara Upanishad

श्वेताश्वतरोपनिषत्

Document Information

Text title : shvetaashvataropaniShat

File name : shveta.itx

Category : upanishhat, svara

Location : doc_upanishhat

Author : Vedic Rishis

Transliterated by : Sunder Hattangadi

Proofread by : John Manetta

Description-comments : 14/108; Krishna YajurVeda, Samanya upanishad

Latest update : July 20, 1999, February 21, 2018

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

December 22, 2023

sanskritdocuments.org

Shvetashvatara Upanishad

श्वेताश्वतरोपनिषत्

ॐ सङ्नाववतु । सङ् नौ भुनक्तु ।
सङ् वीर्यं करवावढे ।
तेजस्वि नावधीतमस्तु । मा विद्विषावढे ॥
ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ॥

प्रथमोऽध्यायः ।

हरिः ॐ ॥ ब्रह्मवादिनो वदन्ति ।
किं कारणं ब्रह्म कुतः स्म जाता
शुवाम केन क्व य सम्प्रतिष्ठा ।
अधिष्ठिताः केन सुप्तेतरेषु
वर्तामहे ब्रह्मविदो व्यवस्थाम् ॥ १ ॥

कालः स्वभावो नियतिर्यदृच्छा
भूतानि योनिः पुरुष इति चिन्त्या ।
संयोग अेषां न त्वात्मभावा-
दात्माप्यनीशः सुभट्टुःभलेतोः ॥ २ ॥

ते ध्यानयोगानुगता अपश्यन्
देवात्मशक्तिं स्वगुणैर्निगूढाम् ।
यः कारणानि निष्किलानि तानि
कालात्मयुक्तान्यधितिष्ठत्येकः ॥ ३ ॥

तमेकनेमिं त्रिवृतं षोडशान्तं
शतार्धारं विंशतिप्रत्यराभिः ।
अष्टकैः षड्भिर्विश्वरूपैकपाशं
त्रिमार्गभेदं द्विनिमित्तैकमोडम् ॥ ४ ॥

पञ्चस्रोतोम्बुं पञ्चयोऽनुग्रवकां

पञ्चप्राणोर्मि पञ्चबुद्ध्यादिमूलात् ।
 पञ्चावर्ता पञ्चदुःखौघवेगां
 पञ्चाशद्भेदां पञ्चपर्वामधीमः ॥ ५ ॥
 सर्वाञ्जवे सर्वसंस्थे बृहन्ते
 अस्मिन् लंसो भ्राभ्यते ब्रह्मयके ।
 पृथगात्मानं प्रेरितारं य मत्वा
 जुष्टस्ततस्तेनामृतत्वमेति ॥ ६ ॥
 उद्गीतमेतत्परमं तु ब्रह्म
 तस्मिंस्त्रयं सुप्रतिष्ठाऽक्षरं य ।
 अत्रान्तरं ब्रह्मविदो विदित्वा
 लीना ब्रह्मणि तत्परा योनिमुक्ताः ॥ ७ ॥
 संयुक्तमेतत् क्षरमक्षरं य
 व्यक्ताव्यक्तं भरते विश्वमीशः ।
 अनीशश्चात्मा बध्यते भोक्तृ-
 भावाज् ज्ञात्वा देवं मुच्यते सर्वपाशैः ॥ ८ ॥
 ज्ञाज्ञौ द्वावज्जानीशनीशावज्ज
 ल्येका भोक्तृभोग्यार्थयुक्ता ।
 अनन्तश्चात्मा विश्वरूपो ल्यकर्ता
 त्रयं यदा विन्दते ब्रह्ममेतत् ॥ ९ ॥
 क्षरं प्रधानममृताक्षरं हरः
 क्षरात्मानावीशते देव श्रेष्ठः ।
 तस्याभिध्यानाद्योजनात्तत्त्व-
 भावात् भूयश्चान्ते विश्वमायानिवृत्तिः ॥ १० ॥
 ज्ञात्वा देवं सर्वपाशापडानिः
 क्षीणैः क्लेशैर्जन्ममृत्युप्रडाणिः ।
 तस्याभिध्यानात्तृतीयं देहभेदे
 विश्वैश्वर्यं केवल आमकामः ॥ ११ ॥
 अतश्च ज्ञेयं नित्यमेवात्मसंस्थं
 नातः परं वेदितव्यं हि डिञ्चित् ।
 भोक्ता भोग्यं प्रेरितारं य मत्वा

सर्वं प्रोक्तं त्रिविधं ब्रह्ममेतत् ॥ १२ ॥

वह्निर्यथा योनिगतस्य मूर्तिर्न

दृश्यते नैव य विद्मनाशः ।

स भूय अवेन्धनयोनिगृह्य-

स्तद्भोभयं वै प्राणवेन देहे ॥ १३ ॥

स्वदेहमरणिं कृत्वा प्राणवं योत्तरारणिम् ।

ध्याननिर्भयनाभ्यासादेवं पश्येन्निरगूढवत् ॥ १४ ॥

तिलेषु तैलं दधिनीव सर्पि-

रापः स्रोतःस्वरणीषु याग्निः ।

अवेमात्माऽत्मनि गृह्यतेऽसौ

सत्येनैनं तपसायोऽनुपश्यति ॥ १५ ॥

सर्वव्यापिनमात्मानं क्षीरे सर्पिरिवार्पितम् ।

आत्मविधातपोमूलं तद्ब्रह्मोपनिषत् पश्य ॥ १६ ॥

द्वितीयोऽध्यायः ।

युञ्जानः प्रथमं मनस्तत्त्वाय सविता धियः ।

अग्नेर्ज्योतिर्निशाय्य पृथिव्या अध्याभरत् ॥ १ ॥

युक्तान् मनसा वयं देवस्य सवितुः सवे ।

सुवर्गेयाय शक्त्या ॥ २ ॥

युक्त्वाय मनसा देवान् सुवर्धतो धिया द्विवम् ।

भृङ्गज्योतिः करिष्यतः सविता प्रसुवाति तान् ॥ ३ ॥

युञ्जते मन उत युञ्जते धियो

विप्रा विप्रस्य भृङ्गतो विपश्चितः ।

वि ङोत्रा दधे वयुनाविदेक

धन्मडी देवस्य सवितुः परिरुतिः ॥ ४ ॥

युञ्जे वां ब्रह्म पूर्णं नमोभिर्विश्वोक्त

अेतु पथ्येव सूरेः ।

शृण्वन्तु विश्वे अमृतस्य पुत्रा आ ये

धामानि द्विव्यानि तस्थुः ॥ ५ ॥

अग्निर्थात्राभिर्मध्यते वायुर्यत्राधिरुध्यते ।
सोमो यत्रातिरिच्यते तत्र सञ्जायते मनः ॥ ६ ॥

सवित्रा प्रसवेन जुषेत ब्रह्म पूर्व्यम् ।
यत्र योनिं कृण्वसे न छि ते पूर्वमक्षिपत् ॥ ७ ॥

त्रिरुन्नतं स्थाप्य समं शरीरं
दृष्टीन्द्रियाणि मनसा सन्निवेश्य ।
ब्रह्मोऽप्येन प्रतरेत विद्वान्
स्रोतांसि सर्वाणि भयानकानि ॥ ८ ॥

प्राणान् प्रपीड्येऽस्य संयुक्तयेष्टः
क्षीणे प्राणे नासिकयोश्छ्वसीत ।
दृष्टाश्चयुक्तमिव वाडमेनं
विद्वान् मनो धारयेताप्रमत्तः ॥ ९ ॥

समे शुभौ शर्करावह्निवालिका-
विवर्जिते शब्दजलाश्रयादितिः ।
मनोनुकूले न तु चक्षुपीडने
गुडानिवाताश्रयणे प्रयोजयेत् ॥ १० ॥

नीडारधूमाकार्कानिलानलानां
भद्योतविद्युत्स्फटिकशशीनाम् ।
येतानि रुपाणि पुरःसराणि
ब्रह्मण्यभिव्यक्तिकराणि योगे ॥ ११ ॥

पृथिव्यमेजोऽनिलभे समुत्थिते
पञ्चात्मके योगगुणे प्रवृत्ते ।
न तस्य रोगो न जरा न मृत्युः
प्राप्तस्य योगाग्निभयं शरीरम् ॥ १२ ॥

लघुत्वमारोग्यमलोलुपत्वं
वर्णप्रसादः स्वरसौष्टवं च ।
गन्धः शुभो मूत्रपुरीषमल्पं
योगप्रवृत्तिं प्रथमां वदन्ति ॥ १३ ॥

यथैव बिम्बं मृदयोपलिप्तं

तेजोमयं ब्राजते तत् सुधान्तम् ।
 तद्ब्राह्मणतत्त्वं प्रसमीक्ष्य देही
 ऐकः कृतार्थो भवते वीतशोकः ॥ १४ ॥

यदात्मतत्त्वेन तु ब्रह्मतत्त्वं
 दीपोपमेनेह युक्तः प्रपश्येत् ।
 अजं ध्रुवं सर्वतत्त्वैर्विशुद्धं
 ज्ञात्वा देवं मुच्यते सर्वपापैः ॥ १५ ॥

ऐषो ह देवः प्रदिशोऽनु सर्वाः ।
 पूर्वो ह जातः स उ गर्भे अन्तः ।
 स अथ जातः स जनिष्यमाणः
 प्रत्यङ् जनास्तिष्ठति सर्वतोमुपः ॥ १६ ॥

यो देवो अग्नौ योऽप्सु
 यो विश्वं भुवनमाविवेश ।
 य ओषधीषु यो वनस्पतिषु
 तस्मै देवाय नमो नमः ॥ १७ ॥
 तृतीयोऽध्यायः ।

य ऐको जलवानीशत ईशनीभिः
 सर्वाँल्लोकानीशत ईशनीभिः ।
 य ऐवैक उद्भवे सम्भवे य
 य ऐतद् विदुरमृतास्ते भवन्ति ॥ १ ॥

ऐको हि रुद्रो न द्वितीयाय तस्थु-
 र्यं ईर्माँल्लोकानीशत ईशनीभिः ।
 प्रत्यङ् जनास्तिष्ठति सञ्चुकोयान्तकाले
 संसृज्य विश्वा भुवनानि गोपाः ॥ २ ॥

विश्वतश्चक्षुरुत विश्वतोमुप्यो
 विश्वतोबाहुरुत विश्वतस्पात् ।
 सं बाहुभ्यां धमति सम्पत्तत्रै-
 र्धावाभूमी जनयन् देव ऐकः ॥ ३ ॥

यो देवानां प्रभवश्चोद्भवश्च

विश्वाधिपो रुद्रो मउर्षिः ।

डिरण्यगर्भं जनयामास पूर्वं

स नो बुद्ध्या शुभया संयुनक्तु ॥ ४ ॥

या ते रुद्र शिवा तनूरघोराऽपापकाशिनी ।

तया नस्तनुवा शन्तमया गिरिशन्ताभियाऽकशीडि ॥ ५ ॥

याभिषुं गिरिशन्त उस्ते बिभर्ष्यस्तवे ।

शिवां गिरित्र तां कुरु मा डिंसीः पुरुषं जगत् ॥ ६ ॥

ततः परं ब्रह्म परं बृहन्तं

यथानिकायं सर्वभूतेषु गूढम् ।

विश्वस्यैकं पस्विष्टितार-

भीशं तं ज्ञात्वाऽमृता भवन्ति ॥ ७ ॥

वेदाडमेतं पुरुषं मडान्त-

मादित्यवर्णं तमसः परस्तात् ।

तमेव विदित्वातिमृत्युमेति

नान्यः पन्था विद्यतेऽयनाय ॥ ८ ॥

यस्मात् परं नापरमस्ति किञ्चिद्य-

स्मान्नाणीयो न जयाथोऽस्ति कश्चित् ।

पृक्ष एव स्तब्धो द्विवि तिष्ठत्येक-

स्तेनेदं पूर्णं पुरुषेण सर्वम् ॥ ९ ॥

ततो यदुत्तरततं तदुत्पमनामयम् ।

य अेतद्विदुरमृतास्ते भवन्ति अथेतरे दुःखमेवापियन्ति ॥ १० ॥

सर्वानन शिरोग्रीवः सर्वभूतगुडाशयः ।

सर्वव्यापी स भगवांस्तस्मात् सर्वगतः शिवः ॥ ११ ॥

मडान् प्रभुर्वै पुरुषः सत्वस्यैष प्रवर्तकः ।

सुनिर्मलामिमां प्राप्तिमीशानो ज्योतिरव्ययः ॥ १२ ॥

अङ्गुष्ठमात्रः पुरुषोऽन्तरात्मा

सद्य जनानां लुदये सन्निविष्टः ।

लुदा मनीषा मनसाभिऽलृभो

य अेतद् विदुरमृतास्ते भवन्ति ॥ १३ ॥

सडस्रशीर्षा पुरुषः सडस्राक्षः सडस्रपात् ।
स भूमिं विश्रतो वृत्वा अत्यतिष्ठद्दशाङ्गुलम् ॥ १४ ॥

पुरुष अवेदं सर्वं यद् भूतं यच्च भव्यम् ।
उतामृतत्वस्येशानो यदन्नेनातिरोडति ॥ १५ ॥

सर्वतः पाणिपादं तत् सर्वतोऽक्षिशिरोभुजम् ।
सर्वतः श्रुतिमल्कोडे सर्वमावृत्य तिष्ठति ॥ १६ ॥

सर्वेन्द्रियगुणाभासं सर्वेन्द्रियविवर्जितम् ।
सर्वस्य प्रभुमीशानं सर्वस्य शरणं सुदृत् ॥ १७ ॥

नवद्वारे पुरे द्देडी ङंसो वेलायते बलिः ।
वशी सर्वस्य लोकस्य स्थावरस्य चरस्य च ॥ १८ ॥

अपाणिपादो जवनो ग्रीता
पश्यत्यक्षुः स शृणोत्यकर्णः ।
स वेत्ति वेधं न च तस्यास्ति वेत्ता
तमाङ्गुर्यं पुरुषं मडान्तम् ॥ १९ ॥

अणोरणीयान् मडतो मडीया-
नात्मा गुडयां निडितोऽस्य जन्तोः ।
तमङ्कतुः पश्यति वीतशोको
धातुः प्रसादान्मडिमानमीशम् ॥ २० ॥

वेडाडमेतमजरं पुराणं
सर्वात्मानं सर्वगतं विभुत्वात् ।
जन्मनिरोधं प्रवदन्ति यस्य
ब्रह्मवादिनो ङि प्रवदन्ति नित्यम् ॥ २१ ॥

यतुर्थोऽध्यायः ।
य अकोऽवर्णो बहुधा शक्तियोगाद्
वरएाननेकान् निडितार्थो दधाति ।
विचैति यान्ते विश्रमादौ च देवः
स नो बुद्ध्या शुभया संयुनक्तु ॥ १ ॥

तदेवाग्निस्तदादित्य-
स्तद्वायुस्तद्दु चन्द्रमाः ।

तद्वेव शुर्कु तद् भ्रञ्ज

तदापस्तत् प्रजापतिः ॥ २ ॥

त्वं स्त्री त्वं पुमानसि

त्वं कुमार उत वा कुमारी ।

त्वं जुराँ दण्डेन वञ्चसि

त्वं जातो भवसि विश्वतोभुभः ॥ ३ ॥

नीलः पतङ्गो हरितो लोडिताक्ष-

स्तडिद्रर्भ ऋतवः समुद्राः ।

अनादिमत् त्वं विभुत्वेन वर्तसे

यतो जातानि भुवनानि विश्वा ॥ ४ ॥

अजामेकां लोडितशुकलकृषां

बह्वीः प्रजाः सृजमानां सृपाः ।

अजो ज्येको जृषमाणोऽनुशेते

जडात्येनां भुक्तभोगामजोऽन्यः ॥ ५ ॥

द्वा सुपर्णा सयुजा सभाया

समानं वृक्षं परिषस्वजाते ।

तयोरन्यः पिप्पलं स्वाद्वत्यन-

श्रन्नन्यो अभियाकशीति ॥ ६ ॥

समाने वृक्षे पुरुषो निमग्नोऽ-

नीशया शोचति मुड्यमानः ।

जुष्टं यदा पश्यत्यन्यमीशमस्य

मडिमानमिति वीतशोकः ॥ ७ ॥

ऋयो अक्षरे परमे व्योमन्

यस्मिन्देवा अधि विश्वे निषेदुः ।

यस्तं न वेद किमृया करिष्यति

य एतद्विदुस्त एमे समासते ॥ ८ ॥

छन्दांसि यज्ञाः कृतवो व्रतानि

भूतं भव्यं यच्च वेदा वदन्ति ।

अस्मान् मायी सृजते विश्वमेत-

त्तस्मिंश्चान्यो मायया सन्निरुद्धः ॥ ९ ॥

मायां तु प्रकृतिं विद्यान्मायिनं च भुञ्जन्तम् ।
तस्यवयवभूतैस्तु व्याप्तं सर्वमिदं जगत् ॥ १० ॥

यो योनिं योनिमधितिष्ठत्येको
यस्मिन्न्रिदं सं च विद्यैति सर्वम् ।
तमीशानं वरदं देवमीड्यं
नियान्येमां शान्तिमत्यन्तमेति ॥ ११ ॥

यो देवानां प्रभवश्चोद्भवश्च
विश्वाधिपो रुद्रो मडर्षिः ।
छिरण्यगर्भं पश्यत जायमानं
स नो बुद्ध्या शुभया संयुनक्तु ॥ १२ ॥

यो देवानामधिपो
यस्मिन्त्वोका अधिश्रिताः ।
य षशे अस्य द्विपदश्चतुष्पदः
कस्मै देवाय उविषा विधेम ॥ १३ ॥

सूक्ष्मातिसूक्ष्मं कलिलस्य मध्ये
विश्वस्य स्रष्टारमनेकउपम् ।
विश्वस्यैकं पस्विष्टितारं
ज्ञात्वा शिवं शान्तिमत्यन्तमेति ॥ १४ ॥

स अवे काले भुवनस्य गोप्ता
विश्वाधिपः सर्वभूतेषु गूढः ।
यस्मिन् युक्ता ब्रह्मर्षयो देवताश्च
तमेवं ज्ञात्वा मृत्युपाशांश्छिनत्ति ॥ १५ ॥

धृतात् परं मण्डमिवातिसूक्ष्मं
ज्ञात्वा शिवं सर्वभूतेषु गूढम् ।
विश्वस्यैकं पस्विष्टितारं
ज्ञात्वा देवं मुच्यते सर्वपाशैः ॥ १६ ॥

अेष देवो विश्वकर्मा महात्मा
सदा जनानां हृदये सन्नविष्टः ।
हृदा मनीषा मनसाभिक्त्वभो

य अेतद् विदुःमृतास्ते भवन्ति ॥ १७ ॥

यद्याऽतमस्तान्न द्विवा न रात्रिः

न सन्नयासञ्छिव अेव केवलः ।

तदक्षरं तत् सवितुर्वरेण्यं

प्रज्ञा य तस्मात् प्रसृता पुराणी ॥ १८ ॥

नैनमूर्ध्वं न तिर्यञ्चं

न मध्ये न परिजग्नभत् ।

न तस्य प्रतिमा अस्ति

यस्य नाम भुङ्क्ते यशः ॥ १९ ॥

न सन्दृशे तिष्ठति रूपमस्य

न यक्षुषा पश्यति कश्चनैनम् ।

दृष्ट्वा दृष्टिस्थं मनसा य अेन-

मेवं विदुःमृतास्ते भवन्ति ॥ २० ॥

अजात एत्येवं कश्चिद्भीरुः प्रपद्यते ।

रुद्र यत्ते दक्षिणं मुष्णं तेन मां पाडि नित्यम् ॥ २१ ॥

मा नस्तोके तनये मा न आयुषि

मा नो गोषु मा न अश्वेषु शीरिषः ।

वीरान् मा नो रुद्र भामितो

वधीर्द्विषन्तः सधामित् त्वा उवामहे ॥ २२ ॥

पञ्चमोऽध्यायः ।

द्वे अक्षरे ब्रह्मपरे त्वनन्ते

विद्याविद्ये निहिते यत्र गूढे ।

क्षरं त्वविद्या ज्यमृतं तु विद्या

विद्याविद्ये षशते यस्तु सोऽन्यः ॥ १ ॥

यो योनिं योनिमधितिष्ठत्येको

विश्वानि रूपाणि योनीश्च सर्वाः ।

ऋषिं प्रसूतं कपिलं यस्तमग्रे

ज्ञानैर्बिभर्ति जायमानं य पश्येत् ॥ २ ॥

अेकैक जलं बहुधा विकुर्व-

नस्मिन् क्षेत्रे संहरत्येष देवः ।

भूयः सृष्ट्वा पतयस्तथेशः

सर्वाधिपत्यं कुरुते मडात्मा ॥ ३ ॥

सर्वा दिशो धर्ममधश्च तिर्यङ्

प्रकाशयन् भ्राजते यद्भनङ्गान् ।

अेवं स देवो भगवान् वरेण्यो

योनिस्वभावानधितिष्ठत्येकः ॥ ४ ॥

यस्य स्वभावं पश्यति विश्वयोनिः

पाश्यांश्च सर्वान् परिणामयेद् यः ।

सर्वमेतद् विश्वमधितिष्ठत्येको

गुणांश्च सर्वान् विनियोजयेद् यः ॥ ५ ॥

तद् वेदगुण्योपनिषत्सु गूढं

तद् ब्रह्मा वेदते ब्रह्मयोनिम् ।

ये पूर्वं देवा ऋषयश्च तद् विदुः-

स्ते तन्मया अमृता वै बभूवुः ॥ ६ ॥

गुणान्वयो यः इलकर्मकर्ता

कृतस्य तस्यैव स योपभोक्ता ।

स विश्वरूपस्त्रिगुणस्त्रिवर्त्मा

प्राणाधिपः सञ्चरति स्वकर्मभिः ॥ ७ ॥

अङ्गुष्ठमात्रो रवितुल्यरूपः

सङ्कल्पाङ्गुष्ठारसमन्वितो यः ।

बुद्धेर्गुणेनात्मगुणेन यैव

आरात्रमात्रोऽप्यपरोऽपि दृष्टः ॥ ८ ॥

बालाग्रशतभागस्य शतधा कल्पितस्य च ।

भागो ञ्चः स विज्ञेयः स यानन्त्याय कल्पते ॥ ९ ॥

नैव स्त्री न पुमानेष न यैवायं नपुंसकः ।

यद्यच्छरीरमादत्ते तेने तेने स युज्यते ॥ १० ॥

सङ्कल्पनस्पर्शनदृष्टिमोहै-

र्त्रासांभुवृष्ट्यात्मविवृद्धिजन्म ।

कर्मानुगान्यनुक्रमेण देही

स्थानेषु उपाण्यभिसम्प्रपद्यते ॥ ११ ॥

स्थूलानि सूक्ष्माणि बद्धूनि यैव

उपाणि देही स्वगुणैर्वृणोति ।

ऋयागुणैरात्मगुणैश्च तेषां

संयोगछेतुस्परोऽपि दृष्टः ॥ १२ ॥

अनाधनन्तं कलिलस्य मध्ये

विश्वस्य स्रष्टारमनेकउपम् ।

विश्वस्यैकं पस्विष्टितारं

ज्ञात्वा देवं मुख्यते सर्वपाशैः ॥ १३ ॥

भावग्राह्यमनीडाभ्यं भावाभावकरं शिवम् ।

कलासर्गकरं देवं ये विदुस्ते जडुस्तनुम् ॥ १४ ॥

षष्ठोऽध्यायः ।

स्वभावमेके कवयो वदन्ति

कालं तथान्ये पश्चिमुज्यमानाः ।

देवस्यैष मडिमा तु लोके

येनेदं भ्राम्यते भ्रष्टमयकम् ॥ १ ॥

येनावृतं नित्यमिदं छि सर्वं ज्ञः

कालकारो गुणी सर्वविद् यः ।

तेनेशितं कर्म विवर्तते उ

पृथिव्यमेजोनिलभानि चिन्त्यम् ॥ २ ॥

तत्कर्म कृत्वा विनिवर्त्य भूय-

स्तत्त्वस्य तावेन समेत्य योगम् ।

अेकेन द्वाभ्यां त्रिभिरष्टभिर्वा

कालेन यैवात्मगुणैश्च सूक्ष्मैः ॥ ३ ॥

आरभ्य कर्माणि गुणान्वितानि

भावांश्च सर्वान् विनियोजयेद्यः ।

तेषामभावे कृतकर्मनाशः

कर्मक्षये याति स तत्त्वतोऽन्यः ॥ ४ ॥

आदिः स संयोगनिमित्ततेतुः

परस्त्रिकावाहकलोऽपि दृष्टः ।

तं विश्वरूपं भवभूतमीज्यं

देवं स्वयित्तस्थमुपास्य पूर्वम् ॥ ५ ॥

स वृक्षकालाकृतिभिः परोऽन्यो

यस्मात् प्रपञ्चः परिवर्ततेऽयम् ।

धर्मावहं पापनुदं भगेशं

ज्ञात्वात्मस्थमभूतं विश्वधाम ॥ ६ ॥

तमीश्वराणां परमं भुवश्चरं

तं देवतानां परमं य दैवतम् ।

पतिं पतीनां परमं परस्ताद्-

विदाम देवं भुवनेशमीज्यम् ॥ ७ ॥

न तस्य कार्यं करणं य विद्यते

न तत्समश्चात्यधिकश्च दृश्यते ।

परास्य शक्तिर्विविधैव श्रूयते

स्वाभाविकी ज्ञानबलक्रिया य ॥ ८ ॥

न तस्य कश्चित् पतिरस्ति लोके

न येशिता नैव य तस्य लिङ्गम् ।

स कारणं करणाधिपाधिपो

न यास्य कश्चिज्जनिता न याधिपः ॥ ९ ॥

यस्तन्तुनाम षट् तन्तुभिः प्रधानैः स्वभावतः ।

देव ओकः स्वभावज्ञोति स नो दधातु ब्रह्माध्ययम् ॥ १० ॥

ओको देवः सर्वभूतेषु गूढः

सर्वव्यापी सर्वभूतान्तरात्मा ।

कर्माध्यक्षः सर्वभूताधिवासः

साक्षी चेता केवलो निर्गुणश्च ॥ ११ ॥

ओको वशी निष्क्रियाणां बहुना-

मेकं बीजं बहुधा यः करोति ।

तमात्मस्थं येऽनुपश्यन्ति धीरा-

स्तेषां सुप्तं शाश्वतं नेतरेषाम् ॥ १२ ॥

नित्यो नित्यानां येतनश्चेतनाना-

मेको बडूनां यो विदधाति कामान् ।

तत्कारणं साङ्ख्ययोगाधिगम्यं

ज्ञात्वा देवं मुच्यते सर्वपाशैः ॥ १३ ॥

न तत्र सूर्यो भाति न चन्द्रतारकं

नेमा विद्युतो भान्ति कुतोऽयमग्निः ।

तमेव भान्तमनुभाति सर्वं

तस्य भासा सर्वमिदं विभाति ॥ १४ ॥

अेको दुंसः भुवनस्यास्य मध्ये

स अेवाग्निः सलिले संनिविष्टः ।

तमेव विदित्वा अतिमृत्युमेति

नान्यः पन्था विधेतेऽयनाय ॥ १५ ॥

स विश्वकृद् विश्वविदात्मयोनि-

र्षः कालकालो गुणी सर्वविद् यः ।

प्रधानक्षेत्रज्ञपतिर्गुणेशः

संसारमोक्षस्थितिबन्धुः ॥ १६ ॥

स तन्मयो ऽयमृत ईशसंस्थो

ज्ञः सर्वगो भुवनस्यास्य गोमा ।

य ईशेऽस्य जगतो नित्यमेव

नान्यो ऽेतुर्विधत ईशनाय ॥ १७ ॥

यो ब्रह्माणं विदधाति पूर्वं

यो वै वेदाश्च प्रलिङ्गोति तस्मै ।

तं ऽ देवं आत्मबुद्धिप्रकाशं

भुमुक्षुर्वै शरणमलं प्रपद्ये ॥ १८ ॥

निष्कलं निष्कियं शान्तं निरवद्यं निरञ्जनम् ।

अमृतस्य परं सेतुं दग्धेन्दनमिवानलम् ॥ १९ ॥

यदा यर्मवदाकाशं वेष्टयिष्यन्ति मानवाः ।

तदा देवमविज्ञाय दुःखस्यान्तो भविष्यति ॥ २० ॥

तपःप्रभावाद् देवप्रसादाच्च

ब्रह्म ङ श्वेताश्वतरोऽथ विद्वान् ।

अत्याश्रमिभ्यः परमं पवित्रं

प्रोवाय सम्यगृषिसङ्घञ्जुष्टम् ॥ २१ ॥

वेदान्ते परमं गुह्यं पुराकल्पे प्रयोदितम् ।

नाप्रशान्ताय दातव्यं नापुत्रायाशिष्याय वा पुनः ॥ २२ ॥

यस्य देवे परा भक्तिः यथा देवे तथा गुरौ ।

तस्यैते कथिता ह्यर्थाः प्रकाशन्ते महात्मनः ॥ २३ ॥

प्रकाशन्ते महात्मन इति ।

ॐ सङ नाववतु । सङ नौ भुनक्तु । सङ वीर्यं करवावडे ।

तेजस्वि नावधीतमस्तु । मा विद्विषावडे ॥

ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ॥

Encoded and proofread by Sunder Hattangadi

Proofread by John Manetta

Shvetashvatara Upanishad

pdf was typeset on December 22, 2023

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

